

гиздавост...

В съседната стая младият Жирар променяше железните си дрехи с небесносиня туника, поръбена със сиви кожички. На кръста му висеше меч със сребърна дръжка. Русите му коси стигаха почти до раменете. На главата си носеше кадифяна барета с дълго бяло перо. Краката му бяха обути в червено трико. Госпожа Бона и Ана го изгледаха смаяни. Такава чудна носия те никогa не бяха виждали.

Мъжът на госпожа Бона не беше в Търново. От два месеца той беше изпратен да надзирава събирането на даждията в Боруиската хора. Очакваха го за Коледа, но той още не се беше върнал. Когато трите жени се изгледаха, така пременени и ^{p/}тъпнещи от нетърпение и тревога, една и къща мисъл мина през ума им.

Дали ще дойде някой да ги придружи, дали ще ги преведат през малката порта, или в тяхна чест ще се отвори главният крепостен вход? В същия миг нещо изтрополя тежко по камъните на улицата и спря пред дома им. Ана побледня. Затече се, надникна от прозорецето, зърна пламтящи борини.

- Мамо, лелю, царската кочия!

Двете жени плеснаха с ръце от възторг и почуда. Долу някой силно похлопа.

Когато тръгнаха да излизат, Жирар ~~се~~ поклони дълбоко ~~дълбоко~~ пред Ана и със шеговита важност ѝ подаде ръка, като каза:

- *Samuelien! Vous estes ^{une} bele demoisele!*

И целуна края на пръстите ѝ, които тя уплашено отдръпна. Ана не знаеше, че в далечния запад, всеки рицар се отнася така учтиво към всяка дама.

Долу ги чакаше катепан Дан с двама стотника. Той им помогна да се качат в кочията и тръгна напред с коня си. Всеки войскар носеше по една пламтяща борина. Кочията бавно заслиза надолу и тръгна край брега на Етъра.

- През главната порта! - пошъпна радостно ^{сн}госпожа Бона